

# Za našo deco.

## Mali kipar.

(Dalje.)

»Krasne so!« je pomislil slikar. »Niti eden mojih učencev ne bi mogel ustvariti kaj takega. To je umetnik po božji volji. On nas bo s svojim darom vse nadkrilil!«

Slikar je objel malega Michelangela in mu je rekel:

»Hočeš li postati moj učenec?«

»Oh, kako srečen bi bil, ali ne vem, če mi bo oče to dovolil.«

»Govoriti hočem z njim,« je odgovoril slikar.

Vedel je, da dečkovemu očetu nikakor ni bilo po volji, če je deček mislil na pouk v kiparstvu. Zato je drugega dne z nekako težkim srcem stopil pred visokega gospoda.

»Gospod,« je začel slikar, »Vi že veste za veliko nagnjenost Vašega sina za slikarstvo in kiparstvo. Priroda ga je za to obdarovala s posebnim darom. Čeprav se ni nikjer učil, kljub temu je s svinčnikom tako vešč in s kladivcem in z dletom tako spretno izdeluje predmete iz gline in kamna, kakor da bi bil odraščeni mojster. Vzhičen sem bil, ko sem pregledoval njegovo delo. Če bi prišel zdaj v roke sposobnemu učitelju, bi kmalu pridobil slavo rodbini in domovini.«

»To se pravi,« je odgovoril razjarjeno oče, »da bi naslednik stare plemenitaške rodbine postal navaden mazač in siromašen kamnosek, namesto da bi stal nekoč na čelu države, na kar ima vso pravico. Recite mi torej, čemu ste prišli?«

»Prišel sem s prošnjo, da bi mi dali Vašega sina za učenca.«

Oče je molče nagnil glavo. Na njegovem obrazu se je odražala velika njegova duševna borba. Če sprejme slikarjevo ponudbo, potem njegov sin ne bo postal nikoli to, kar je on želel. Da bi se pa še dalje boril proti sinčkovim željam, za to ni imel več volje, ker je videl, da so bili vsi dosedanji naporji zaman.

Čez nekaj minut je dvignil glavo in je rekel žvrsto in kratko: »Izročam Vam svojega sina. Napravite z njim, kar Vam drago. V mojih očeh ne bo nič drugega kakor mazač in kamnosek.«

Nato je dal poklicati sina, ki je bil v sosedni sobi s strahom čakal, kako se bo vse to dovršilo.

»Od danes dalje si učenec tegale gospoda. Pri njem boš stanoval in dobival hrano. Vi pa, gospod, odvedite tega dečka. On ni več moj sin. Odslej je Vaš.«



## Pri slikarju.

Dohod novega učenca so njegovi sedanji tovariši v slikarjevi delavnici sprejeli z glasnimi klici.

»Glejte novega učenca! Glejte ga!« so kričali.

»Kako ti je ime?« ga je vprašal eden izmed njih.

»Michelangelo Bonaroti.«

»E, dobro, Michelangelo, mi te sprejmemo za tovariša, ali prej nam moraš dokazati, da kaj znaš. Izdelati moraš sliko po dani ti nalogi, in sicer tekom ene ure, ne minute več. Potem bomo mi ocenili, ali zaslužiš, da nam moreš biti tovariš.«

»Prav mi je. Imam papir, čopiče in barve. Recite mi, kaj hočete, da vam narišem.«

»Borbo dveh vojščakov,« je rekel eden.

»Ne, to je za novince pretežavno,« je menil drugi.

»Meni se to ne zdi težko,« je izjavil Michelangelo.

»Kako prevzeten je ta novinec,« so zaklicali otroci in so ga začeli zbadati ter zasmehovati.

Ali Michelangelo se na to ni ozrl. Lotil se je takoj dela in preden je minila ura, je bil gotov. Slika je šla iz roke v roko. Borca sta bila krasno izvršena. Na obrazu si jima bral raz-



jarenost. Udje so jima bili v gibanju, a mišice napete, ker sta se borila na življenje in smrt.

Michelangelo je bil soglasno proglašen za najboljšega učenca.

»Odslej si naš tovariš,« reče mu eden, »samo ne verujem, da bi ti dolgo časa ostal tu.«

»Zakaj ne?«

»Zato, ker ne znaš manj od našega učitelja.« Njegovi novi tovariši so mu začenjali zavidati.

Eden njih, po imenu Torecijani, ga je najhujše zavidal. Vselej je iskal prilike, da ga zasramuje in da mu ogrdi izdelke.

Nekega dne sta slikala oba dečka zidove neke kapelice, ko reče Michelangelo svojemu tovarišu:

»Risba ti ni dovolj jasna.«

»Pazi ti na svoje delo, ker znam toliko kakor ti,« mu je ta odgovoril.

»Ali glej, tu imaš senco baš na mestu, kjer mora biti svetloba,« mu je spet začel Michelangelo.

»Jaz ne spadam med tiste, ki so zaljubljeni v vse to, kar je tvoje,« je menil ta.

»Vse, kar sem ti povedal, je bilo povedano v dobrem namenu. Saj vendar nočeš ostati mazač?«

## Salomonska sodba.

Dva popotnika sta izročila v kopališču večjo svoto denarja posestniku, da jo hranil. Čez nekaj časa je prišel eden popotnikov in je denar dvignil. Nato je izginil. Ko je pozneje hotel drugi popotnik tudi imeti denar, ga seveda ni bilo več. Šel je do sodnika. Ta je videl, da je bil posestnik kopališča goljufan od prvega popotnika, zato je razsodil tako: »Posestnik kopališča naj ima dotično svoto pripravljeno. Ko se bosta oglašila oba popotnika skupaj, naj jo jima izroči. Dobil je denar od obeh in zato ga mora vrniti sedaj tudi obe-ma vkup. Naravno, da drugega popotnika do-slej še ni bilo na spre-gled.«

## Volk in pastirji.

Pastirji so zaklali kozo, so jo spekli ter jedli. Prišel je mimo volk. Videč jih pri tako dobri večerji, je rekel: »No, vidite, kako hudi bi bili, ko bi jaz to storil!«

## Pametna mačka.

Deček je plezal po visokem drevesu. Gospod, ki je šel mimo, ga je vprašal, če se ne boji, da bi padel.

»Ne,« reče deček, »mačka me je učila plezati in mi je povedala, naj se ne bojim, da bi padel, potem gotovo ne bom padel. In tega naročila se sedaj držim, zato me ni nič strah pred nesrečo.«



## Pozor! Pozor!

Za češčenje preročnega Rešnjega Telesa je izšel nov molitvenik

## „Pridite, molimo!“

ki obsega poleg običajnih molitev tudi šest molitvenih ur za skupne molitvene ure. Zelo priročna knjiga stane samo Din 16— z rdečo obrezo in Din 20— z zlati obrezo.

Knjiga se naroča pri

Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.



(Dalje sledi.)